

Ιουνίου 06, 2022

Γράφει η Κυριακή Γανίτη

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΗ

Τίτλος: ΛΥΠΗ

Ξανασυναντώ τον ποιητή Θεόδωρο Π. Ζαφειρίου μετά από καιρό και νιώθω σαν να μην έχει περάσει ούτε μία μέρα μεταξύ της ανάγνωσης της προηγούμενης ποιητικής του συλλογής, με τίτλο "Λείπει" και στην τελευταία, με τίτλο "Λύπη". Δεν ξέρω αν έγινε τυχαία, ή, εσκεμμένα, αλλά αυτές οι δύο ομόηχες και αντίθετες προς το καθεαυτό νόημά τους λέξεις, στα αυτιά μου ηχούν ως μία...

Άλλωστε, όταν λείπει από την ζωή μας ένα πολύ αγαπημένο μας πρόσωπο, δεν αισθανόμαστε λύπη;

Λύπη γιατί έχει φύγει αυτό το άτομο από την ζωή, ή, γιατί δεν τον/την έχουμε πλέον δίπλα μας και δεν μπορούμε να αποδεχθούμε το "κενό" που έχει δημιουργηθεί από την απουσία του/της; Δηλαδή, αισθανόμαστε λύπη εξαιτίας της μοναξιάς;

Λύπη ένεκα εγωισμού;

Ο ποιητής για μία ακόμη φορά επιλέγει έναν τίτλο δωρικό, αλλά πλούσιο από άποψη συναισθήματος. "Λύπη". Ένα εκ των πιο δυνατών και καθοριστικών για την ζωή μας συναισθημάτων που μόνο η ποίηση δύναται να της δώσει υπόσταση, σάρκα και οστά. Να αποδώσει στον ύψιστο βαθμό και με ακρίβεια τα πάντα που σχετίζονται με εκείνη. Ένα συναίσθημα, που σε συνδυασμό με το πένθος, βιώνεται με διαφορετικό τρόπο από τον καθένα και την καθεμία ξεχωριστά.

Στην ερώτηση αν υπάρχει ένας ενδεδειγμένος τρόπος εκδήλωσης, ή, αντιμετώπισης αυτού, η απάντηση είναι "όχι"... Δεν θα σταματήσω ποτέ να υποστηρίζω πως η λύπη και κατ'επέκταση το πένθος είναι κάτι πολύ προσωπικό, που δεν χωρά σε συγκεκριμένα μέτρα και σταθμά...

Ο ποιητής θαρρώ πως μέσα από την παρούσα ποιητική συλλογή αποδίδει έναν αλλιώτικο φόρο τιμής στην λύπη. Με λόγο που υπερβαίνει τις όποιες νόρμες και με μία δική του δυναμική μετουσιώνει σε λέξεις και κατ'επέκταση σε ποιήματα όλες τις σκέψεις του...

Ποιήματα πλήρη από εικόνες, συναισθήματα, βιώματα και πολλά ακόμα...

Ποιήματα που ζωντανεύουν μπροστά στα μάτια μας, καθιστώντας μας κομμάτι αυτών...

Ποιήματα που αφηγούνται καίριες στιγμές της ζωής...

Δεν ξέρω αν αλλάζει τόσο πολύ ο τρόπος σκέψης και η στάση μας προς το πένθος, καθώς μεγαλώνουμε, ή, αν φταίει το γεγονός πως σταδιακά ο δανεικός μας χρόνος πάνω στην γη μοιάζει όλο και να λιγοστεύει...

Και αυτό ίσως να μας φοβίζει...

Ή να μας κάνει να αισθανόμαστε χαρά πως θα ξαναβρεθούμε με τα αγαπημένα μας πρόσωπα...

Εγώ, πάλι, προσπαθώ να βρω μία ικανοποιητική απάντηση. Αλλά μέχρι τότε, επιλέγω να κρατήσω ζωντανή όλη αυτήν την αίσθηση από την επαφή μου με την ποιητική συλλογή που για δεύτερη φορά μου άφησε πολύ καλές εντυπώσεις.

Αναζητήστε την. Καλή ανάγνωση!